

POTOZKY LÁSZLÓ

Kigyomlálni a jégvirágot

Klau számára az este azzal kezdődött, hogy egyszer, amikor a bárpult előtt ülve jobbra fordult, a szomszédos szék már nem állt üresen. Valaki lehozta neki a csillagos eget, gondolta, és valóban, a szeme elé gyülemlett homályon keresztül úgy tetszett, egy ember nagyságú karácsonyfadisz ül mellette. Orcáit, szemét csillámpor emelte ki az alagsori szórakozóhely félhomályából, mélynyakú trikója mellső részén csokornyakkendős nyúlfej, hátulján pedig egy hatvankilences számjegy virított; nadrágján térdtől derékig nonfiguratív elrendezett csillámpikkelyek indáztak, csizmája orrán drágakőutánzatok bontották bogánccsá az odahulló fénysugarakat.

Biztos kudarcra ítélt próbálkozás lett volna abban a veszett hangzavarban megszólítani, Klau más közeledési utat választott: melléje könyökölt a pultra, és lassan szélesíteni kezdte könyökterpeszét. Már csak egy arasz hiányzott a véletlennek álcázott figyelemfelkeltő érintésig, amely után elnézést lehet kérni és beszélgetést kezdeményezni, amikor a pultos közbeszólt.

– Csak egy pillanatra, amíg letörlöm a pultot.

Gyorsan végzett, Klau mégsem könyökölhetett vissza előbbi helyzetébe, mert azt inkább nyílt támadásnak, mint ártatlan ismerkedési szándéknak vélné a nő. Kezdte újból, de most még annyira sem jutott, mint először: a nő sört rendelt, a pultos pedig középük tette le a korsót elvágva az egyetlen lehetséges utat. Klau csüggedten visszavonult.

Öngyújtó kattant a nő kezében. Klau a zsebéhez kapott, és kihúzott egy szálat az ilyen alkalmakra bekészített csomag cigarettából. Amúgy nem dohányzott, de minden eshetőségre föl volt készülve, egyetlen ismerkedési lehetőséget sem szalaszthatott el.

– Kérhetek egy tüzet? – fordult oda a nőhöz. Megkeccentette a hanyagul eléje csúsztatott gyújtót, majd visszaadta. – Köszönöm. – A nő rápillantott a szeme sarkából, majd elutasító szótlanúsággal dohányzott tovább.

Klau a bárszék merevítőlécére emelte a lábát, térdére támaszkodva, állát előreszegve füstölt, igyekezett minél közömbösebbnek mutatkozni. Szemével olyan tárgyat keresett, amelyen megállapodva elrévedhet a tekintete, érezte, most is melléfogott, elszívja még ezt a rohadt cigarettát, utána pedig megy, a francba az egészszel. De ekkor olyasmi történt, amire legmerészebb álmaiban sem számított volna.

– Tessék, nyomd ki ebben – tolt eléje a nő egy hamutartót.

Kialudt cigarettáján jó kétujjnyi hamuoszlop kókadozott, amely az első mozdulattól a nadrágjára omlott. A nő, mint aki semmi különös jelentőséget nem tulajdonít a gesztusnak, kifordított kézfejének egy laza mozdulatával lesöpörte. Klau megborzongott a pattogzó lakkozású, repedezett körmök érintésétől.

– Iszunk valamit – mondta a nő. Szavai valahol a kijelentés és kérdés közötti senkiföldjén nyertek értelmet.

Nem emlékezett, hogyan kerültek a vodkák a pultra, és arra sem, hogyan ürültek a poharak. Beszélgetésük minden időbeli dimenzióját elvesztette, csak villanásnyi, három-négy kockából álló képsorok maradtak meg belőle Klau emlékezetében. Közülük egyik, amikor a pult fölött világító hangulatfények felfedték a nő szeplős, ráncok szabdalta mellkasát, és azon egy tenyérnyi, fekete foltot, amely Klaunak leginkább egy összegyűrt füzetlapon ejtett óriás-tintapacát juttatott eszébe.

– Az mi? – kérdezte.

– Tetoválás.

– És mit ábrázol?

– Semmit.

– Semmit?

– Semmit. Csak úgy van. Rég csináltattam, kicsit elmosódott már. Ki fogom javíttatni, és hozzávarratok még valamit.

Klaunak az is feltűnt, a nő csupán egyik fülében visel fülbevalót, a másikban lyuk helyett hosszúkás hasadék osztotta ketté a cimpát.

– Mi történt a füleddel?

– Hát kiszakadt a fülbevalóm.

– Hogyhogy?

– A barátnóm – felelte a nő.

– Kitépte?

– Igen. De majd újraszúratom a barátnőmmel.

– Mi van?!

– Ne félj, nem azzal, amelyik kitépte.

Később a nő kiment a vécére. Klau a pultra ejtette a fejét, bámulta az italreklámokat, és aggódott, hogy vajon visszajön-e. Nem bírt tétlenül várakozni, ő is kivonszolta magát a mosdóba. Visszafelé óvszert vett az automatából. Volt ugyan egy a tárcájában, de az biztosan használhatatlanná érett már sokéves csomagolásában.

– Azt hittem, leléptél – mondta a bárpult előtt várakozó nő. – Megyünk – jelentette ki ugyanazon a hangon, amelyen az italozást kezdeményezte.

Klau hosszasan meredt a ruhatáros borotvált fején csillogó lámpafényre, majd észbekapott, és nyújtotta a sorszámát. A tojásfejű keresés nélkül adott ki egy kábátot.

– Ez nem az enyém – mondta Klau.

– Semmi baj! – nevetett a nő, és átkutatta a zsebeit. – Semmi baj! – ismételte, és visszanyújtotta a ruhatárosnak a kabátot, aki hamarosan kiadott egy másikat, ezúttal a Klauét.

– Ez jó lesz? – dörmögte a kopasz.

– Jó kell hogy legyen! – kacarászott a nő.

A szórakozóhely lejárata egy belső udvarból nyílt. Párok fogdosták egymást a falnak dőlve, mások a kövezeten ültek vagy feküdtek, néhányan hánytak.

– Szusszanjunk meg egy percre – lihegte a nő, miután felértek a lépcsőn.

Klau szívesen döntötte a hátát a falnak, támasz nélkül nem tudott már egy helyben állni. Férfibeszéd riasztotta meg a közelből:

– Minden rendben lesz?

Kopasz fej körvonalait mosta el az előgomolygó lehelet, a ruhatáros Klau arcába fúrta a tekintetét. A nő is végigmérte őt, és csak utána felelt.

– Persze. Menj csak vissza, megvagyunk mi. Ugye?

Klau az utcára kiérve taxiba akart ülni, de a nő ellenkezett:

– Hozzám megyünk, az nincs messze gyalog se.

Hótorlaszok magasodtak a járda szélén, a feltámadó szél leheletnyi rétegeket kapott fel a tetejükről; hogy az elragadott hó, vagy a nő műszőrme-bundája surrog-e olyan sejtelmesen, Klau nem tudta eldönteni.

– Most próbálj egy kicsit egyenesen járni – karolt belé hirtelen a nő.

Kék fény lüktetett az úttesten, lomha kerekék nyomták szét maguk előtt a latyakot.

– Már rég nem csinálnak semmit, ha részegét látnak – motyogta Klau.

– Azért jobb, ha nem vesznek észre.

Valami nincsen rendjén ezzel a nővel – derengett fel Klauban, de túl részeg volt ahhoz, hogy gyökeret verhessen benne a kétely.

– Anyám is ilyen parfümöt használ – mondta később, miután a kocsmá füstjének utolsó foszlánya is kitakarodott az orrából.

– Tényleg?

– Ilyenekkel házal és fújja is magát.

– Ki tudja, talán én is tőle vettem.

– Mért, te hol laksz? – kérdezte Klau, választ viszont nem kapott.

A pályaudvar előtt a nő bevonszolta egy éjjelnappaliba. Három negyedliteres vodkát kért az elárusítótól.

– Én nem iszom ma többet – mondta Klau.

– Dehogynem.

– Tényleg nem.

– Ne félj, jó lesz.

– A harmadikat kinek veszed?

– A barátomnak.

– Neked van barátod?

– Egy barátomnak, na. Nekem sok barátom van. De most fizess.

Számlálás nélkül tette a pénzt a pultra, visszajárót alig kapott. Úgy érezte, átvágták, de nem mert szólni semmit. Bizonytalanságérzet öntötte el, ami akkor teljesedett ki igazán, amikor észrevette, hogy a nő a vasúti aluljáró felé vezet.

– Hová megyünk? – kérdezte.

– Erre rövidebb.

– Ez az aluljáró!

– Igen. De erre rövidebb.

– A síneken túl laksz?

– Nem, de mi most arrafelé megyünk.

Vizelettócsák fénylettek az aluljáróban, körülöttük elhasznált óvszerek hevertek a földön. Bár máskor biztosan undorodott volna, most megmagyarázhatatlan módon felizgult ettől a látványtól. Vonat érkezett az állomásra, Klau gerjedelme azokban a lármás másodpercekben teljesedett ki, mialatt fejük fölött átsattogott a szerelvény. Megmarkolta a nő fenekét, az pedig hagyta, sőt, Klau úgy érezte, talán még bele is nyomja a kezébe.

Megvilágítatlan ipartelep terült el az állomás mögött. Tégláikat mutogató, összefirkált falak alatt futó ösvényeken jártak, csak tapogatózva tájékozódhattak, mégsem tévedtek el, a nő ismerte a járást. A talpuk alá kerülő fagyott talajnövényzet ropogása egy ideig elnyomta, de aztán egyre erősödött egy kutyafalka csaholása.

Már csak karnyújtásnyi sötétség választotta el őket az ugatás forrásától, amikor Klau kézfejéhez hirtelen nedves, meleg tárgyak böktek mohó, többszólamú lihegés kíséretében. A nő leguggolt, simogatta, gyömöszölte, bosszantotta a kutyákat, mire azok fel-felmordultak, ő pedig nagyokat nevetett.

– Marasd meg magad hülye gyerek! – közeledett egy férfihang. Erőtlen, narancssárga zseblámpafény táncolt az éjszakában. – Azokat azért tartom, hogy segítsenek nekem a telep őrzésében, nem hogy játsszak velük.

– Ezt neked hoztam. Vagyis hoztuk – nyújtotta át a nő egyik vodkát.

Az elemlámpa fénycsóvája egy pillanatra Klaura ugrott, majd visszaesett a földre.

– Nem azért mondom én, na – folytatta a hang. – Csak még elkapsz tőlük valamit. Nem elég az, ami már megvan?

A nő egy gyárnak látszó épület bejáratához vezette Klaut.

– Itt fogd meg a kezem – mondta.

Úgy kellett vezetni, mint egy vakot. Csak az orra elé gyűlő leheletéről sejtette, hogy látja néha a sötétben. Vastag porréteg szívta magába lépteik zaját, mégis állandóan kis zörejek törték meg a csendet. Élt még a gyár, lélegzett – noha nem dolgoztak már a gépek, zihálásuk nyomát azért hátrahagyták maguk után.

– Vigyázz, lépcső! – figyelmeztette egyszer a nő. – És nehogy megmarkold a korlátot, mert odaragad a kezed.

Felüljáróra értek, lengedezett, nyikorgott lépteik alatt a gyár kiöregedett alkatrésze. Klau úgy érezte, cipője vastag talpán keresztül is átsugároz a fém fagyossága.

– Mit gyártottak itt? – kérdezte, miközben ügyelt, nehogy elveszítse egyensúlyát, és átbukjon az alacsony korláton.

– Hűtőszekrényeket. – A nő belerúgott egy fémdarabba, az pedig a felüljáróról alázuhanva a cementpadlóhoz csapódott. Jó tizenöt méternyi mélységről árulkodott a visszhang. – Azt mondják, még puskákat is. Állítólag az ilyen gyárakat a legkönnyebb fegyvergyártásra átalakítani. De ne félj, mi nem itt leszünk. Azért megyünk erre, mert csak innen tudunk bemenni a tervező részlegre.

Lépteik kongásának megszűntéből sejtette, körülöttük beszűkült a tér. Mindkét oldalon mennyezetiig érő kacathalmokat tapogatott ki.

– Meg akarták menekíteni a berendezést, aztán isten tudja, mért, itt hagyták – magyarázta a nő. – Mindjárt ott vagyunk. Várj itt, amíg elkészülök! – és elkopogott a sötétben.

Klau egy félhomályos helyiségben tért magához. Itt némileg melegebb volt, és ha jól fülelt, valami fűtőtest-szortyogáshoz hasonló neszt is hallott.

– Itt még fűtenek? – kérdezte.

– Valamennyi felszivárog a kazánból – felelte a nő. – Néha még működtetik, hogy ne menjenek teljesen szarrá a vezetékek.

Klau az ablakhoz lépett. Ismerős épületet próbált keresni, hogy betájolhassa, körülbelül hol lehet. De a nő nem hagyta nézelődni, kezébe nyomta egyik üveget, ittak. Az első korty után érezte, hánynia kell a hamis töménytől, mégis még jó néhányszor meghúzta. Félszeg merészség telepedett meg benne, amely csak arra volt elegendő, hogy szorongását elkendőzze vele.

– Ez a titkosszolgálat irodája volt valamikor, innen ellenőriztek mindenkit – magyarázta a nő, miközben Klau slice körül matatott. – Állítólag még mindig be van poloskázva.

A nő térdre ereszkedett, Klau combjait hűvös levegő csapta meg. Lehet, hogy valaki mindent hall, amit ők ebben a szobában kimondanak? Hideg érintés a szemérmén. A következő már kellemesebb, de ez is képtelen feloldani az ágyékára telepedett érzéketlenséget, hiába gyűrűzik körül és csúsznak fel-alá a nedves ajkak, hiába pajkoskodik a nyelv. Biztosan túl sokat ivott. Tudott olyanról, akinek részegen nem jön össze.

Menekülni akart. Sose kívánta igazán ezt a nőt, és most remélte, hogy az nem fogja erőltetni, jó lesz így, szépen hazamegy, és legközelebb talán majd nem fucsol be.

De a nő nem adta fel ilyen könnyen.

– Vedd ezt be – feszítette szét rövid keresés után Klau ajkait, és borsószemnyi tárgyat nyomott a nyelvéhez. – Várj, ne nyeld le még, csak piával.

Már az sem izgatta, ha lehallgatják. Inkább örült neki. Mert csak a kudarcot kell az intimitás leple alá rejteni, a siker, az nyilvános. Száraz, csontos volt a nő, mégis óriási erővel szorította térdeit Klau csípője köré, így igazgatva annak mozgását. Klau semmit nem látott belőle, az egész test egyetlen homogén sötétség-tömeg volt. Elfordította a fejét, és kinézett az ablakon. A távoli tömbházakon elszórtan ablakszemek világítottak. Vajon mit csinálnak ilyenkor más emberek?

*

Világosság. Nehezen pattannak fel a szemhéjai, mintha összevarrták volna őket. Először azt hiszi, hogy az utcán fekszik, aztán észreveszi a jégvirág-szöttessé változott ablakokat, az elnémult, helyenként zúzmarás fűtőtestet. Felülne, de az asztal fémlapja nem ereszti az arcát. Végre elszánja magát, egy nagy lendülettel felrántja a bőrét, nem is olyan vészes, csak helyenként maradt ott egy vékony hámréteg, jóformán nem is nagyobb a sérülés, mint egy rosszul sikerült borotválkozásnál.

Végigbotorkál egy folyosón, nyitott ajtóra akad. Onnan már tudja az utat. A gyár bejáratánál szétnéz, szeretne elkerülni minden találkozást. Kijön egy férfi a bakterházból, vodkás palackot emel a szájához, enni ad a kutyáknak. Eközben valaki kigyomlálja a bakterház ablakának jégvirágait, a lyukban női arc tűnik fel. A bakter visszatér, kéjesen dől a jeges ablaktáblának, a nő feje lesüllyed.

Senki sem veszi észre, amikor távozik. Arra gondol, hogy meg is fagyhatott volna, és azoktól, ki tudja, talán az is kitelik, hogy feldarabolják, és odaadják a kutyáknak. A szembejövő járókelők az arcát vizslatják. Sebet látnak rajta. Pedig az nem zúzódás, horzsolás, se nem fagyásnyom, nem. Az pecsét. Pecsét, mely azt igazolja, hogy ő az a férfi, akin látható és maradandó nyomot hagyott szüzességének elvesztése.